

Отдалече, като зжби въ тъмнината, се бълбеха кжщи. Навърно кжщитѣ на Шейново, помислихъ си азъ.

Коларътъ спрѣ на площада.

На раздѣляне ние само пуснахме ржцетѣ си, и тя се загуби въ една малка уличка. Нищо не знаехме единъ за другъ и нищо повече не си казахме.

Така се раздѣлихме, както и се срещнахме. Коя бѣше тя?

Коларътъ ми показа една странноприемница. Следъ нѣколко минути бѣхъ въ леглото. Заспахъ скоро, безъ да мисля. Сжщо като следъ четене на хубава книга.

Съ мене ли се бѣше случило всичко това?

* * *

Денътъ бѣше свѣтълъ и празенъ, каточе бѣше загубилъ нѣщо скжпо. Гаричката бѣ смутена отъ смѣха на весели туристи, които бѣха слѣзли отъ планината.

Следъ малко влакътъ ме понесе отново къмъ София.

Презъ цѣлия день имахъ много работа, и при-вечеръ, когато се върнахъ въ кжщи и бѣхъ самъ въ стаята си, помжчихъ се да си спомня миналата нощъ. Съзнателно или случайно, потърсихъ въ джеба си и извадихъ нейната чантичка.

Но нали не знаехъ нищо за нея! Отворихъ внимателно чантичката, като искахъ да науча нѣщо за притежателката ѝ. Търсѣхъ, но вътре имаше само незначителни дреболии, които никакъ не ме занимаваха. Прѣститѣ ми напипаха случайно нѣщо